

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra AMOR OG PSYCHE ET MYTHOLOGISK DRAMA (1833)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 135. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207707496720/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

PAN. Nu hvil dig, Psyche; thi naar Dagen holder,
Den lange Vandringsvei dig forestaer.
De gaar ind i Grotten.

FEMTE SCENE

Venus' Palads. VENUS paa sin Throne. I Baggrunden NYMPHER. Paa Thronens
nederste Trin sidder AMOR.

VENUS. Siig, standser ei endnu din Klagestrøm?
AMOR. Deelt mellem Sorg og Fryd, jeg vel maa klage.
Beständig Psyches Billed seer jeg for mig,
Snart blegt og skjælvende, som da i Natten
Jeg selv forkyndte hende Skjæbnens Døm,
Og klart min egen Grusomhed jeg læser
I Billedets de smertefulde Træk;
Men nærmer atter sig det lyse Haab,
Som hæver Frømlids Dække for mit Øie,
Og viser mig min fagre Hustru smykket
Med Evighedens lyse Diadem:
Da frydes jeg, som stod ved Maalet hun,
Da følger Tanken hende høit til Himlen,
Hvor Guders Fader hende Skaalen vækker,
Til Randen fyldt med Livets friske Drik.
VENUS. Men end, o Amor, er ei Timen kommen;
End hænge Skjæbnens tvende Skaaler lige,
Og ingen Gud, selv ikke Himlens Konge,
Kan bøje Vægtens Tunge som du vil.
Selv maa din Hustru Skjæbneløddet lægge
I Lykkeskaalen, og den Seierskrands,
Der smykker de Udødeliges Tinding,
Hun selv maa vinde, hvis dit Haab skal krones.
AMOR. Jeg veed det, men jeg frygter ei for Psyche;
Thi som de Himmelske hun modig er,
Og trofast som de bedste Dødelige,
Og rig paa Kjærlighed som ingen Anden.
Men du, o Venus, du hvem det blev givet
At prøve hendes Tro i Livets Trængsler,
Vær ei for streng imod den Angerfulde,
Og knuus ei reent den sorghetyngte Sjæl!
VENUS. Hvor er dit Hjerte daaret nu af Elskov,
Hvor er dit Øie blint, naar ei du seer,
At kun i Flammerne kan Guldets luftres.
Dybt hun ydmyges skal; den sidste Rest
Af Støfthed jeg af Brystet vil udrydde;
Spot, Haan, Foragt skal hendes Hjerte døie;
I Støvet skal hun bøies; denne Skjønhed,